

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. május 31. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján a Bf.III.782/2017. számú ügyben 2018. június 6. napján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott neve és társai** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2017. május 30. napján kihirdetett 1.B.73/2014/247. számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált részét megváltoztatja az alábbiak szerint:

I. rendű vádlott vonatkozásában

a számvitel rendje megsértésének büntettét 2 rendbelinek minősíti.

A vádlottat 6 (hat) év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra is ítéli.

A büntetést a vádlottal, mint bűnszervezetben elkövetővel szemben tekinti kiszabottnak.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A vagyonekobzásra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

II. rendű vádlott vonatkozásában

a bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértésének büntettét 2 rendbelinek minősíti.

A vádlottat 4 (négy) év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra is ítéli.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába - helyesen - a 2011. december 7. napjától házi őrizetben töltött időt számítja be.

A vagyonekobzásra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

III. rendű vádlott vonatkozásában

A vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett adócsalás büntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és egy rendbeli bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt emelt vád alól felmenti.

A vádlottat 8 (nyolc) év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra is ítéli.

A büntetést a vádlottal, mint bűnszervezetben elkövetővel szemben tekinti kiszabottnak.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába - helyesen - a 2012. február 18. napjától házi őrizetben töltött időt számítja be.

A vagyonekhozásra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

IV. rendű vádlott vonatkozásában

a vádlottat az ellene adócsalás bűntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és egy rendbeli magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt emelt vád alól felmenti.

A vádlottat 5 (öt) év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra is ítéli.

A büntetést a vádlottal, mint bűnszervezetben elkövetővel szemben tekinti kiszabottnak.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába - helyesen - a 2012. március 20. napjától előzetes letartóztatásban és 2012. március 21. napjától házi őrizetben töltött időt számítja be.

A vagyonekhozásra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

V. rendű vádlott vonatkozásában

a vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett adócsalás bűntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és egy rendbeli bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt emelt vád alól felmenti.

A büntetést a vádlottal, mint bűnszervezetben elkövetővel szemben tekinti kiszabottnak.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A vagyonekhozásra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

VI. rendű vádlott vonatkozásában

a vádlottat 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra és 4 (négy) év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra is ítéli.

A pénzbüntetés kiszabását és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A büntetést a vádlottal, mint bűnszervezetben elkövetővel szemben tekinti kiszabottnak.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

VII. rendű vádlott vonatkozásban

a bűnsegédként folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntetteként elbírált cselekményt az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés és (3) bekezdés szerint minősíti, a folytatólagos elkövetésre utalást mellőzi.

A börtönbüntetést 2 (kettő) év 6 (hat) hónapra súlyosítja.

A vádlottat 3 (három) év közügyektől eltiltásra és 5 (öt) év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra is ítéli.

A pénzbüntetés kiszabását és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A büntetést a vádlottal, mint bűnszervezetben elkövetővel szemben tekinti kiszabottnak.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

VIII. vádlott vonatkozásában

a vádlottat 4 (négy) év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra is ítéli.

A büntetést a vádlottal, mint bűnszervezetben elkövetővel szemben tekinti kiszabottnak.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

IX. rendű vádlott vonatkozásában

a vádlottat 3 (három) év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra is ítéli.

A börtönbüntetés végrehajtásának elrendelése esetén a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

A V. rendű vádlottól lefoglalt 2.020.000.- (kettőmillió-húszezer) forintra és a [típus neve] típusú motorkerékpár, valamint az [típus neve] típusú személygépkocsi értékesítéséből befolyt 1.070.000.- (egymillió-hetvenezer) forintra, a VI. rendű vádlottól lefoglalt 18.386.000.- (tizennyolcmillió-háromszáznolcvanhatezer) forintra, a VII. rendű vádlottól lefoglalt 19.900.000.- (tizenkilencmillió-kilencszázezer) forintra és a I. rendű vádlott, III. rendű vádlott, IV. rendű vádlott, V. rendű vádlott és VI. rendű vádlott bankszámláin lefoglalt készpénzre vagyonelkobzást rendel el.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy

I. rendű vádlott lakcíme, tartózkodási helyeszemélyi igazolványának száma:

II. rendű vádlott személyi igazolványának száma:

VI. r. vádlott állandó lakcímeszemélyi igazolványának száma:

VIII. rendű vádlott lakcíme, személyi igazolványának száma:

A másodfokú eljárásban felmerült 6.350.- (hatezer-háromszázötven) forint bünyügyi költséget **III. rendű vádlott** viseli.

Az ítélet III. rendű, IV. rendű és V. rendű vádlottak vonatkozásában fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság **I. rendű vádlott** neve **I. rendű vádlottat** bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §], 2 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §] és számvitel rendje megsértésének büntetében [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés b) pont]. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 4 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt és rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóságáról. A vádlottal szemben 16.673.731,- forintra vagyonekobzást rendelt el.

II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], és bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértésének büntetében [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés b) pont]. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre ítélte, melynek a fokozatát börtönben határozta meg. A szabadságvesztés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban, illetőleg házi őrizetben töltött időt. Rendelkezett a végrehajtás elrendelése esetén a feltételes szabadságra bocsáthatóságáról. A vádlottal szemben 9.428.354,- forintra vagyonekobzást rendelt el. A vádlottal szemben bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt indult büntetőeljárást megszüntette. A vádlottat bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt emelt vád alól felmentette.

III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki 4 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetének kísérletében [1978. évi IV. törvény

310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], és 6 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §]. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt. Rendelkezett a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságáról. A vádlottal szemben 16.673.731,- forintra vagyonekobzást rendelt el. A vádlottat bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

IV. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], felbújtóként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], adócsalás büntetének kísérletében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és 3 rendbeli - egy esetben felbújtóként - folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §]. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Beszámította a kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt. Rendelkezett a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságáról. A vádlottal szemben 7.245.377,- forintra vagyonekobzást rendelt el. A vádlottat bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt emelt vád alól felmentette.

V. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki felbújtóként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetének kísérletében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és 4 rendbeli - egy esetben felbújtóként, három esetben bűnsegédként - folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §]. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságáról. A vádlottal szemben 7.245.377,- forintra vagyonekobzást rendelt el. A vádlottat bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

VI. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §]. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 500 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 36.000,- forintban állapította meg. A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóságáról és a kiszabott 18.000.000,- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére az átváltoztatásáról.

VII. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntettében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntettében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §]. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 400 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 30.000,- forintban állapította meg. A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt és rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóságáról és a kiszabott 12.000.000,- forint meg nem fizetése esetére az átváltoztatásáról. A vádlottal szemben 7.245.377,- forintra vagyonelkobzást rendelt el. A bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt indult eljárást megszüntette.

VIII. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntettében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés], bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntettében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §]. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 2 év 3 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt és rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóságáról. A vádlottal szemben folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

IX. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntettében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §]. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette.

Az elsőfokú bíróság V. rendű vádlottól lefoglalt 2.020.000,- forint, VI. rendű vádlottól lefoglalt 18.386.000,- forint, VII. rendű vádlottól lefoglalt 19.900.000,- forint, II. rendű vádlott [pénzüintezet neve] vezetett két bankszámlája, illetőleg az egyiken lévő 3.262.259,- forint lefoglalását megszüntette, ugyanakkor a V. rendű vádlottól lefoglalt bűnjelpénzt kiadni rendelte a vádlottnak, azonban a vele szemben elrendelt vagyonelkobzás biztosítására visszatartotta. VI. rendű vádlottól lefoglalt bűnjelpénzt a vádlottnak kiadni rendelte, ugyanakkor a vele szemben kiszabott pénzbüntetés és az őt terhelő bűnügyi költség biztosítására visszatartotta, VII. rendű vádlottól lefoglalt bűnjelpénzt kiadni rendelte a vádlottnak, ugyanakkor a vele szemben kiszabott pénzbüntetés és vagyonelkobzás, valamint az őt terhelő bűnügyi költség biztosítására visszatartotta.

V. rendű vádlottól lefoglalt motorkerékpár és személygépkocsi előzetes értékesítéséből befolyt 1.070.000,- forintra a vagyonelkobzás biztosítására zár alá vételt rendelt el. Az üggyel érintett cégek, továbbá III. rendű, IV. rendű, V. rendű és VI. rendű vádlott bankszámláinak lefoglalását megszüntette, I. rendű, III. rendű, IV. rendű és V. rendű vádlott bankszámláin lévő pénzösszeget a velük szemben elrendelt vagyonelkobzás biztosítására visszatartotta.

Rendelkezett az elsőfokú bíróság további bűnjelekről és döntött a bűnügyi költség viseléséről.

Az első fokú ítélettel szemben az ügyész valamennyi vádlott terhére súlyosításért, valamennyi

vádlott esetében a bünszervezetben elkövetés megállapítása érdekében, II. rendű, III. rendű, IV. rendű és V. rendű vádlott vonatkozásában a felmentő rendelkezés miatt, valamennyi vádlott tekintetében hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása és fegyház fokozat megállapítása érdekében, vagyonelkobzás, illetőleg nagyobb összegű vagyonelkobzás végett, I. rendű vádlott irányultság megjelölése nélkül, II. rendű vádlott és védője felmentésért, III. rendű vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, IV. rendű vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, V. rendű vádlott felmentés és enyhítés végett, V. rendű vádlott védője eltérő tényállás megállapításáért, az I/6. tényállási pontot érintően felmentésért, a többi vádpontot érintően enyhébb minősítésért és enyhítésért, Nagy Mátyás korábbi nevén Ali István VIII. rendű vádlott elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, a VIII. rendű vádlott védője enyhítésért, IX. rendű vádlott felmentésért, a IX. rendű vádlott védője felmentésért megalapozatlanság miatt jelentett be fellebbezést.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.516/2014/13-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn. II. rendű, III. rendű és V. rendű vádlott vonatkozásában hatályon kívül helyezést és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, I. rendű, IV. rendű, VI. rendű, VII. rendű, VIII. rendű és IX. rendű vádlottal szemben gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás, VI. rendű, VII. rendű és IX. rendű vádlottal szemben közügyektől eltiltás kiszabását, I. rendű, IV. rendű és VIII. rendű vádlottal szemben a közügyektől eltiltás súlyosítását is indítványozta, míg a valamennyi vádlottal szemben magasabb összegű vagyonelkobzás alkalmazása érdekében bejelentett fellebbezését mellőzte. Mindezzel együtt indítványozta, hogy az ítélet tábla az első fokú ítéletet II. rendű, III. rendű és V. rendű vádlott vonatkozásában a Be. 351. § (2) bekezdés d) pontjában és a Be. 373. § (1) bekezdés III/a. pontjában meghatározott okból, a Be. 376. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására.

A Be. 372. § (1) bekezdése alapján az első fokú ítéletet I. rendű, IV. rendű, VI. rendű, VII. rendű, VIII. rendű és IX. rendű vádlott tekintetében változtassa meg.

I. rendű vádlott számvitel rendje megsértésének büntettként [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés b) pont] értékelt cselekményét 2 rendbelinek minősítse, és a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, és a szabadságvesztést fegyházban rendelje végrehajtani. A közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, tiltsa el a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól, a büntetést mint bünszervezetben elkövetővel szemben tekintse kiszabottnak, és állapítsa meg, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

IV. rendű vádlott bűnösségét további 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §] állapítsa meg, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, és a szabadságvesztést fegyházban rendelje végrehajtani. A közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, tiltsa el a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól, a büntetést mint bünszervezetben elkövetővel szemben tekintse kiszabottnak, és állapítsa meg, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

VI. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa és a szabadságvesztést fegyházban rendelje végrehajtani. Tiltsa el a közügyek gyakorlásától és a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze, a büntetést mint bünszervezetben elkövetővel szemben tekintse kiszabottnak, és állapítsa meg, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

VII. rendű vádlott bűnösségét további 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §] állapítsa meg, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, és a szabadságvesztést fegyházban rendelje végrehajtani. Tiltsa el a közügyek gyakorlásától és a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze, a büntetést mint bünszervezetben elkövetővel szemben tekintse kiszabottnak, és állapítsa meg, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

VIII. rendű vádlott bűnösségét további 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §] is állapítsa meg, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, és a szabadságvesztést fegyházban rendelje végrehajtani. A közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, tiltsa el a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól, a büntetést mint bünszervezetben elkövetővel szemben tekintse kiszabottnak, és állapítsa meg, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

IX. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa és a szabadságvesztést fegyházban rendelje végrehajtani. Tiltsa el a közügyek gyakorlásától és a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze, a büntetést mint bünszervezetben elkövetővel szemben tekintse kiszabottnak, állapítsa meg, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség átiratában a Be. 357. § (2) bekezdése alapján IV. rendű vádlott részfelmentése miatt, bűnösségének 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §] (I/4. tényállási pont, cég neve².) történő megállapítása érdekében bejelentett ügyészi fellebbezést visszavonta.

A fellebbezési nyilvános ülésen az ügyész az átirat tartalmával megegyezően fejtette ki az álláspontját.

A fellebbezési nyilvános ülésen I. rendű vádlott védője egyetértett a hatályon kívül helyezést célzó ügyészi indítvánnyal, de álláspontja szerint valamennyi vádlott vonatkozásában ugyanazt kellene tenni, azaz minden vádlottra hatályon kívül kellene helyezni az első fokú ítéletet és az elsőfokú bíróságot új eljárásra kellene utasítani, hiszen a vádlottak cselekménye összefügg egymással. A megismételt eljárásban igazságügyi áruforgalmi szakértői bizonyítást is le lehetne folytatni, amellyel tisztázni lehetne védence vonatkozásában azt, hogy milyen arányt képeztek a belföldi beszerzések a vádbeli időszakban. Ez a minősítésre is kihatással lenne. Előadta továbbá, hogy a védence fellebbezése írásbeli indokolásában foglaltakkal maga is egyetért.

II. rendű vádlott védője a fellebbezését írásban is indokolta, ezt a védő a fellebbezési nyilvános ülésen fenntartotta. A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a I/1. tényállási pont vonatkozásában megalapozatlan. Már a vád sem volt törvényes, mert a védence cselekvőségét nem fejtette ki pontosan. A nyomozás és a bírósági eljárás során is felderítetlen maradt az, hogy melyik tétel gabonaszállítmány származik közösségi beszerzésből és melyik belföldi eredetű. A védő szerint nem csak felderítetlen, hanem hiányos is a tényállás, amelyet részletesen kifejtve indítványozott kiegészíteni. A védő a perbeszédében, illetőleg a fellebbezése írásbeli

indokolásában részletesen is foglalkozott a bizonyítékok elsőfokú bíróság általi értékelésével.

A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást az I/1. tényállási pont tekintetében bűnösségének kérdésében. Figyelembe véve azt, hogy a cég neve 3.-nak voltak legális gabona ügyletei, és volt gabona ügynöki tevékenysége is, egyes ügyletekhez kapcsolódó fizikai cselekvősege vonatkozásában nem állapítható meg, hogy a tevékenységét által folytatott legális, vagy nem legális ügyletkez kapcsolódóan fejtette ki. által kiállított négy darab számla vonatkozásában ugyanakkor megállapítható, hogy a számla kibocsátásra a gabonakereskedelmi ügyletek legális, belföldi értékesítési oldalán került sor, mely az általános forgalmi adó fizetési kötelezettséget keletkezteti, nem pedig csökkenti. Az nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy az így kiállított számlákhoz kapcsolódóan honnan került sor az áru beszerzésére. Ez alapján nem bizonyított, hogy cselekvősege illegális ügyletkez köthető, illetve azzal okozati összefüggésben állna, ebből következően nem lehet bűnsegéd. III.rendű vádlott részére az [külföldi cég neve] számlái kibocsátása vonatkozásában felajánlott egyetlen segítséget védenca nem végezte el. Az sem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a számlák később egyáltalán elkészültek és felhasználásra kerültek az [külföldi cég neve] részéről. II. r. vádlott nevéhez köthető számla kibocsátásokkal összefüggésben egyébként is az alkalmi segítség állapítható meg, ami arra utal, hogy II. r. vádlottnak fogalma sem lehetett arról, hogy ez bármilyen bűncselekményhez történő segítségnyújtásnak minősülne. Az I/1. tényállási pont keretében a védenca részéről nincs olyan cselekvősege, amellyel bűncselekmény elkövetéséhez szándékosan segítséget nyújtott volna.

Az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást a II. tényállási pont tekintetében is II. r. vádlott bűnösségének kérdésében. A jegyzőkönyv aláírása miatt nem állapítható meg II. r. vádlott terhére bűnsegédi minőségben a számveteli fegyelem megsértése bűncselekmény elkövetése. A taggyűlési jegyzőkönyv pusztán arra történő utalást tartalmaz, hogy az iratok átadására külön okirattal kerül sor. A védő álláspontja szerint az ügyészi fellebbezés nem alapos. Az I/7. tényállási pont vonatkozásában II. r. vádlottnak nem volt gabonaügyletek lebonyolításához köthető semminemű cselekvősege, így olyan cselekvősege sem, amellyel a bűncselekmény elkövetéséhez segítséget nyújthatott volna. A magánokirat-hamisítás vétsége vonatkozásában a részmegszüntetés tárgyában az elsőfokú bíróság törvényesen járt el. Amennyiben az elsőfokú bíróság nem mellőzte volna a büntetőjogi felelősségre vonást a magánokirat-hamisítás vonatkozásában, annak ezen bűncselekmény vonatkozásában II. r. vádlottat érintően felmentéshez kellett volna vezetnie. A bünszervezetben történő elkövetés megállapításának a magasabb szintű koordináció hiányában nincsen helye.

Összességében indítványozta a védő, hogy a másodfokú bíróság a tényállást az iratok alapján egészítse ki, illetőleg helyesbítse. Az első fokú ítéletet változtassa meg, II. rendű vádlottat a I/1. tényállási pont vonatkozásában az 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének vádja alól mentse fel. II. rendű vádlottat a II. tényállási pont vonatkozásában az 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett számvetel rendje megsértésének büntette miatt emelt vád alól mentse fel. A vádlottal szemben elrendelt vagyonekobzást mellőzze.

III. rendű vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában, illetőleg az ennek megfelelő perbeszédében elsődlegesen azt indítványozta, hogy az ítéltábla az első fokú ítéletet változtassa meg, és védecét az ellene emelt vádak alól mentse fel. Másodlagosan a büntetés enyhítésére tett indítványt.

A védő álláspontja szerint az első fokú ítélet megalapozatlan. A vádbeli cselekmény valójában nem bizonyítható, az értékesítési láncolatot ítéleti bizonyossággal nem lehetett felállítani.

Részleteiben támadta a védő a bizonyítékok elsőfokú bíróság általi értékelését. Álláspontja szerint több esetben nem állt rendelkezésre bírói engedély a titkos információgyűjtésre. A bírói engedélyezés dátumával kapcsolatos kétségek elosztatásához az indítványok és végzések beszerzése lett volna szükséges, ami azonban nem történt meg. A titkos információgyűjtés engedélyezésére nem a törvényes rendelkezéseknek megfelelően került sor, amint azt korábban a védelem már az eljárás során részletesen kifejtette. Álláspontja szerint a lehallgatások bizonyítási eszközként nem használhatók fel, emiatt az első fokú ítélet kiüresedik, mivel sem a vádbeli láncolat, sem a vádlotti tudattartalom kétséget kizáróan nem bizonyítható. A védő álláspontja szerint az adóbevétel csökkenés mértéke is bizonyítatlan maradt. A lefoglalások hiányosságai miatt keletkezett kétségek nem a vádlottak terhére kell, hogy szolgáljanak, hanem a javukra. A bizonyítatlanságnak a következménye csak a felmentés lehet.

Az elsőfokú bíróság ugyan feltárta az enyhítő körülményeket nagyrészt, azonban nem a megfelelő súllyal értékelte azokat. Nem értékelte például azt, hogy a védelem két nagykorú gyermek eltartásáról gondoskodik, és azt sem, hogy a cselekmények egy része kísérleti szakban maradt. Az időmúlást is nagyobb nyomatékkal kell értékelni. A másodfokú eljárásig az első fokú ítélet kihirdetése óta további egy év időmúlás következett be. Ezt is értékelni kell. III. r. vádlott állt a leghosszabb ideig előzetes letartóztatás alatt. A bűnsegédi minőséget sem értékelte megfelelően az elsőfokú bíróság. Az enyhítő körülmények nagy számára és az időmúlásra figyelemmel nem hogy a büntetés súlyosítása, de annak lényeges enyhítése indokolt. A védő álláspontja szerint nem állapítható meg a bünszervezetben történt elkövetés. A szervezetség és az összehangoltság nem haladja meg a bünszövetség megvalósulásához szükséges szintet. A jelen ügyben a minimális három fő és a bünszervezeti cél sem állapítható meg.

IV. rendű vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen az ítélet ellen bejelentett fellebbezését akként tartotta fenn, hogy elsődlegesen az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt a I/2., 3. és 6. tényállási pontok vonatkozásában. Másodlagosan az enyhítést indítványozta. A védő álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés d) pontjában meghatározott megalapozatlansági ok miatt, azaz amiatt, mert az elsőfokú bíróság megállapított tényre helytelenül következtetett, megalapozatlan, és az elsőfokú bíróság ezen túlmenően indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Így az ítélet a Be. 370. § (1) bekezdése III/a. pontjában meghatározott okból felülbírálatra alkalmatlan.

A védő részletesen értékelte, bírálta az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét.

Az enyhítés körében osztotta az elsőfokú bíróság bünszervezetről kifejtett jogi álláspontját. Kérte nyomatékos enyhítő körülményként figyelembe venni a vádlottnak fel nem róható időmúlást és azt, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni, valamint azt, hogy törvénytisztelő életmódot folytat, bejelentett munkahellyel rendelkezik.

V. rendű vádlott védője a I/6. pont vonatkozásában eltérő tényállás megállapítását kérte. Indítványozta, hogy az ítélőtábla állapítsa meg, hogy az anyagi jogszabályokat az elsőfokú bíróság helytelenül alkalmazta, és mentse fel védencét e vádpont vonatkozásában, és enyhítse a kiszabott büntetést. A védő nem osztotta az ügyésznek az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányuló indítványát. Az I/7. tényállási pont vonatkozásában kifejtette, hogy anyagi jogszabályt helytelenül alkalmazott az elsőfokú bíróság, a leírt tényállás alkalmatlan a büntetőjogi felelősség megállapítására. Ez vonatkozik mind a tett, mind a tudati szintre. Az elsőfokú bíróság kísérletet állapított meg, de az adóbevallás benyújtásával kezdődik az adócsalás. Valójában csak a számlák könyvelésbe történő beállítása

íránt intézkedett, amely azonban kísérletnek nem tekinthető, az adócsalás szempontjából csak előkészület.

Kérte figyelembe venni, hogy V. rendű vádlott 2011. november 22-én beismerő vallomást tett. Más ügyben is segítette a felderítést. Két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, az egyik gyermek tartós ápolásra szorul. Beteg édesanyját is támogatja. Adományokat tesz, például a down kórosok számára is. Lényeges enyhítésre tett indítványt.

VI. rendű vádlott védője írásban tett észrevételeket, illetőleg indítványokat az ügyészi fellebbezésre, és ennek megfelelő tartalommal adta elő a perbeszédét is a fellebbezési nyilvános ülésen.

Indítványozta, hogy az ügyészi fellebbezést utasítsa el az ítéletábra, és a védencc vonatkozásában változatlan tartalommal hagyja helyben az első fokú ítéletet. Kiemelte, hogy a bünszervezet nem állapítható meg, és amit bevallás esetén sem tudott volna a védencc megfizetni, arra az áfára a bünsége sem terjedhet ki. Indítványozta továbbá a védő, hogy a védencét mentesítse előzetesen az ítéletábra a büntetett előlethez fűződő hátrányok alól. A védencc mostani beosztása PSZÁF független pénzügyi közvetítői ügynök, amely státuszt visszavonnak abban az esetben, ha nem tud tiszta erkölcsi bizonyítványt felmutatni.

VII. rendű vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen kifejtette, hogy az első fokú ítélet megfelelő volt. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság továbbá azt is, hogy bünszervezet nem jött létre. Kérte, hogy az ítéletábra hagyja helyben az első fokú ítéletet.

VIII. rendű vádlott védője fellebbezését írásban is indokolta, és ebben a beadványában foglaltakat a nyilvános ülésen a perbeszédében is fenntartotta. A büntetés enyhítését célzó fellebbezését változatlanul fenntartotta.

Hivatkozott arra, hogy a védencc az eljárás során módosította a vallomását, azonban erre azért került sor, mert kiderült számára, hogy egyes számlákat nem ő írta alá, illetőleg egyes számlák előre aláírt voltából bünségére nem lehetett volna következtetni. Ezért is tett indítványt igazságügyi írásszakértő kirendelésére az elsőfokú bíróság előtt, annak megállapíthatósága érdekében, hogy a pénzügyi bizonylatokon szereplő aláírások tőle származnak-e. Az aláírások vizsgálata a védencc felelősségét alapvetően érintő kérdés, ezért a másodfokú eljárásban is ismételtelen előterjeszti igazságügyi írásszakértő kirendelésére vonatkozó indítványát.

Hivatkozott még arra, hogy a védencc huzamosabb ideje pszichiátriai és belgyógyászati kezelés alatt áll. Ennek megerősítésére bizonyítási indítványt terjesztett elő, azaz indítványozta, hogy a védencc egészségi állapotára nézve igazságügyi pszichológus, elme- és igazságügyi orvosszakértőt rendeljen ki az ítéletábra. Az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le a védencc vonatkozásában, hogy a szándéka kiterjedt az adócsalás elkövetésére. A védencének a megfelelő intellektusa is hiányzik e bünszelekmény elkövetéséhez. Indítványozta a 2 rendbeli adócsalás vádja alól védencét felmenteni. A magatartása legfeljebb a gondatlanság szintjén értékelhető. Magánokirat-hamisítás vétsége megállapítása esetén a büntetés enyhítése indokolt. Ennek során szabadságelvonással nem járó szankciót alkalmazzon az ítéletábra.

IX. rendű vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen fenntartotta a felmentést célzó fellebbezését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, a tényállást hiányosan állapította meg, a megállapított tényállás részben ellentétes az iratok tartalmával,

továbbá az elsőfokú bíróság az egyes megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Indítványát alátámasztandó a védő igen részletesen foglalkozott a bizonyítékok értékelésével. Támadta az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét.

I. rendű vádlott fellebbezését írásban is indokolta, és ezt a fellebbezési nyilvános ülésen a felszólalásában is fenntartotta. Álláspontja szerint az ítéletben megállapított tényállás mind a bűncselekménnyel okozott kár összegében, mind a felállított számlázási lánc tekintetében pontatlan, az jelen állapotában nem alkalmas arra, hogy jogerős határozattal lezárt büntetőeljárás alapjául szolgáljon. Igazságügyi áruforgalmi szakértő kirendelésére tett indítványt, aki megfelelő véleményt tud adni annak érdekében, hogy kiválogatható legyen, hogy melyik volt a belföldi és melyik volt a külföldi, közösségi eredetű beszerzés. A jelentős bizonytalansági tényezők miatt akkor jár el helyesen a bíróság, ha a kárösszeget a felmerült legkisebb összegben határozza meg. Álláspontja szerint törvényellenesen került sor a titkos információgyűjtés anyagának a felhasználására.

Kiemelte még, hogy bűnszervezet nem volt megállapítható, a vádlottak felét korábban ő maga sem ismerte.

II. rendű vádlott perbeszédében hangsúlyozta, hogy nem érzi magát bűnösnek, bűncselekményt nem követett el.

VI. rendű vádlott a felszólalásában azt hangsúlyozta, hogy lehet, hogy bűnt követett el, de nem érzi magát bűnözőnek. Adott időszakban rossz döntést hozott, de azért, mert megszűnt a munkahelye. Kétségbe volt esve. A párkapcsolata is tönkre ment emiatt. Most új kapcsolata van, hitel- és biztosítási közvetítő a PSZÁF-nál, ennek azonban feltétele, hogy tiszta erkölcsi bizonyítványa legyen. Helybenhagyást kért.

VIII. rendű vádlott az adócsalásban nem érezte magát bűnösnek, legfeljebb a magánokirat-hamisításban. A múltját lezárta, több betegségben is szenved, amelynek alátámasztására csatolta az orvosi iratokat.

VIII. rendű vádlott csatlakozott a védője bizonyítási indítványához.

IX. rendű vádlott csatlakozott a védője által előadottakhoz. Ártatlanságát hangoztatta.

Az ítélet tábla a fellebbezések közül az ügyészi fellebbezést és a felmentést célzó vádlotti és védői fellebbezéseket egyaránt részben ítélte alaposnak, egyebekben pedig a fellebbezések alaptalanok.

Ami a bizonyítási indítványokat illeti, az ítélet tábla valamennyi bizonyítási indítványt elutasította. Ennek indoka az, hogy a Be. 353. § (1) bekezdése értelmében bizonyításnak a másodfokú eljárásban akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, vagy az hiányos, továbbá a bizonyítás az elsőfokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezheti. E törvényi feltételek azonban nem állnak fenn, mert az ítélet tábla álláspontja szerint az első fokú ítélet tényállása túlnyomórésztben megalapozott, a tényállást az elsőfokú bíróság felderítette, az első fokú ítélet kisebb hiányosságai és pontatlanságai az iratok alapján korrigálhatók a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva.

Az elsőfokú bíróság is indokoltan elutasította áruforgalmi szakértő kirendelését. Megbízható,

alapos áruforgalmi szakértői vélemény elkészítéséhez kellően megbízható adatok nem állnak rendelkezésre, ezért egy ilyen jellegű szakértői vélemény beszerzése sem lenne eredményes, attól eltérő tényállás megállapítása nem lenne várható. A tényállás megállapításához elegendő volt a könyv- és adószakértői vélemény beszerzése.

Az ítélet tábla írásszakértői vélemény beszerzését sem látta indokoltnak, attól sem várható olyan eredmény, amely alkalmas a megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítására.

VIII. rendű vádlott tekintetében igazságügyi orvosszakértői, elmeszakértői és pszichológus szakértői vélemény beszerzését sem látta szükségesnek az ítélet tábla. A vádlott nagy mennyiségű orvosi iratot csatolt, amelyek a személyi körülmények megállapításánál figyelembe vehetőek.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét, és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható, és az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást.

A fellebbviteli főügyészség a IV. rendű vádlott terhére a felmentő rendelkezés miatt bejelentett ügyészi fellebbezést 2017. december 20. napján visszavonta, ezért e rendelkezés e napon jogerőre emelkedett, így a felülbírálat a jelzett rendelkezésre a Be. 348. § (2) bekezdése értelmében nem terjedt ki.

Megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 265. § (2) bekezdésében írtak ellenére IX. rendű vádlott vonatkozásában nem egyesítette a próbára bocsátásos ügyét a jelen üggyhöz. Tekintettel arra, hogy a próbaidő időközben a próbára bocsátásos ügyben letelt, ezért a másodfokú eljárás idején már az egyesítésre nem kerülhetett sor.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezés módosításával indítványozta az első fokú ítélet II. rendű, III. rendű és V. rendű vádlott vonatkozásában történő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását arra való tekintettel, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem teljes körűen értékelte, az ítéleti tényállás I/5. és I/7. pontja esetében nem vizsgálta kellő körültekintéssel a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és ennek eredményként tévesen jutott arra a következtetésre, hogy kétséget kizáróan nem bizonyított, hogy az I/5. tényállást illetően III. rendű és V. rendű vádlott a [cég neve 4] vonatkozásában, az I/7. tényállást illetően pedig II. rendű vádlott a [cég neve 5] vonatkozásában a bűncselekmények elkövetésében részt vett volna. Az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, illetőleg az indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

Ezt az ügyészi álláspontot az ítélet tábla nem osztotta. Az elsőfokú bíróság az I/5. és az I/7. tényállási pont tekintetében, mint ahogy a többi tényállási pontot érintően is eleget tett tényállás felderítési kötelezettségének, a vád tárgyát képező lényeges tényekre nézve a szükséges és lehetséges körben lefolytatta a bizonyítást. Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében vizsgálat alá vette, és azok mérlegelésének eredményéről is számot adott. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. A bizonyítékok okszerű értékelése és megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok másodfokú eljárásban történő értékelésére nincsen törvényes lehetőség. Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő és mérlegelő tevékenysége megfelelt az iratok tartalmának, és az okfejtése logikus volt. Valójában az ügyészi indítvány a bizonyítékok mérlegelését támadta, ezért az előbbiekben kifejtettekre figyelemmel a bizonyítékok eltérő értékelése érdekében az első fokú

ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására nem volt törvényes lehetőség.

Az elsőfokú bíróság - a jelzett egyesítés elmaradását leszámítva - eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást. Igen részletesen foglalkozott az ítélet indokolásában a védelem által felvetett eljárásjogi aggályokkal, jogszabálysértésekkel, bizonyítékok felhasználhatóságával.

Több védő vitatta a vád törvényességét, még I. rendű vádlott védője a másodfokú eljárásban is részletesen foglalkozott ezzel a kérdéssel. Az elsőfokú bíróság megfelelő magyarázattal szolgált arra, hogy miért alaptalan ez a felvetés.

Ugyancsak foglalkozott a bizonyítás törvényességével, a titkos információgyűjtés törvényességével, eredményének bizonyítékként való felhasználhatóságával. Az ebben a kérdéskörben kifejtett álláspontja is helytálló volt, azt mindenben osztotta az ítélőtábla. Amit az egyes vádlottak nyomozati vallomásának, illetőleg egyes tanúvallomások felhasználhatósága kapcsán kifejtett, szintén elfogadható volt, azzal az ítélőtábla is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság igen részletesen foglalkozott az ítéletében az egyes bizonyítékok tartalmával, azokat részletesen leírva. Ezekből helyesen vont le következtetést arra, hogy az eljárás során I. rendű, V. rendű, VI. rendű, továbbá III. rendű és VIII. rendű vádlott az eljárás során jelentős részben beismerték a vádban terhükre róttakat úgy, hogy nem csak magukra, hanem vádlott-társaikra nézve is terhelő vallomást tettek és a bűnösségüket is elismerték részben. Részben IV. rendű és VII. rendű vádlott is beismert, nem csak magukra, hanem vádlott-társaikra is tettek terhelő vallomásokat. Az említett vádlottak a vallomásaikat az eljárás során többször is megváltoztatták, de ezekre a változtatásokra többnyire megfelelő magyarázattal nem tudtak szolgálni. Ezzel is megfelelő részletességgel és alapossggal foglalkozott az elsőfokú bíróság. Rámutatott az indokolásban a titkos információgyűjtés eredményeként beszerzett adatok fontosságára, és megállapította, hogy a tényállás megállapításának alapjául az értékelt vádlotti feltáró beismerő vallomások, és a titkos információgyűjtés adatai szolgálnak elsődlegesen. Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte az ítéletében a lehallgatások anyagát és ezeket megfelelő alapossggal használta fel a tényállás megállapításánál, illetőleg a vádlottak tudattartalmára való következtetés során. A bizonyítás fontos részét képezte még a könyv-és adó szakértői vélemény, amelynek a kiegészítésére is sor került a bírósági szakban. Éppen ennek a bizonyítéknak az értékelése eredményeként jutott arra az elsőfokú bíróság, hogy egyes cégek, így a [cég neve1] és a [cég neve2] esetében a kiesett adóhiányt milyen összegben kell csökkenteni a vádhoz képest.

Az ítélőtábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége teljes körű volt, összességében megállapítható volt, hogy a beszerzett bizonyítékokat az elsőfokú bíróság megfelelően, egyenként és összességében is értékelte, bizonyítékértékelő tevékenysége során megfelelően elemezte, hogy a vádlotti védekező tartalmú vallomásokkal szemben milyen bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást, és látta kétséget kizáróan bizonyítottnak azt, hogy a vádlottak a terhükre rótt bűncselekményeket elkövették. Ez valamennyi tényállási pont vonatkozásában megállapítható volt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott volt és csak kisebb mértékben szorult az iratok egybehangzó adatai alapján kiegészítésre, illetőleg helyesbítésre, melynek az ítélőtábla a Be. 352. § (1) bekezdése alapján eljárva az alábbiak szerint tett eleget.

I. rendű vádlottat érintően utalás történt az előéleti adataiban a Kecskeméti Törvényszéken

8.B.396/2014. szám alatt folyamatban volt büntetőügyre. Időközben a Kecskeméti Törvényszék a 2017. október 5. napján kihirdetett 8.B.396/2014/77. számú ítéletével I.rendű vádlottat költségvetési csalás büntette, bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt halmazati büntetésül 2 év 2 hónap szabadságvesztésre, 100 napi tétel pénzbüntetésre, 3 év gazdasági társaság vezetése foglalkozástól eltiltásra, és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.000,- forintban állapította meg, és rendelkezett a kiszabott 100.000,- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére az átváltoztatásáról. A Szegedi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét I.rendű vádlott vonatkozásában helybenhagyta 2018. április 24. napján hozott Bf.III.786/2017. számú határozatával.

VIII. rendű vádlott előéleti adatait azzal egészítette ki, hogy a vádlott a jelzett elítéléseket megelőzően három alkalommal volt büntetve.

VIII. rendű vádlott több megbetegedésben is szenved, amelyek miatt rendszeres orvosi kezelés alatt áll.

Az ítélet I. tényállási pontjában a bűnszervezettel összefüggő jogkövetkeztetést a tényállásból mellőzte az ítéltábla.

Az első fokú ítélet I/1. pontjában a 2010. május 11. és 2010. június 15. napja közötti, illetőleg a 2010. május 27. és 2010. június 4. napja közötti készpénzfelvételek feltüntetését mellőzte, mert azok a vád tárgyává tett időszakon kívül történt készpénzfelvételeket tartalmazták.

A fentieknek megfelelően a készpénzfelvételek összegét 274.372.459,- forintra helyesbítette.

Az ítélet I/4. pontjában és I/6. pontjában mellőzte azt a megállapítást, hogy a vádlottak 2011. negyedik negyedévére vonatkozóan az adókikerülést megkezdték. Ez a megállapítás szintén jogkövetkeztetés volt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a I/5. és az I/7. tényállási pont vonatkozásában is megalapozott volt, a bizonyítékok okszerű és iratszerű értékelésén nyugodott.

A megállapított tényállásból többségében helyes volt a vádlottak bűnösségére levont következtetés.

Az ítéltábla nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a I/4. és I/6. tényállási ponttal összefüggésben, hogy az érintett vádlottak 2011. negyedik negyedévére is megkezdték az adókikerülést, de mivel 2012. január 20., azaz az adóbevallási határidő előtt megindult a büntetőeljárás, az iratokat 2011. november 22-én lefoglalták, így a különböző mértékű adóbevételek csökkenése nem következett be. Mindez az I/4. tényállási pontban a cselekmények egy részét, míg az I/6. tényállási pontban a teljes tényállási pontot, annak minősítését érinti.

Az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdése szerint az adócsalást az követi el, aki az adókötelezettség megállapítása szempontjából jelentős tényre (adatra) vonatkozóan valótlan tartalmú nyilatkozatot tesz, vagy ilyen tény (adatot) a hatóság elől elhallgat, és ezzel vagy más megtévesztő magatartással az adóbevételt csökkenti. Az ítéltábla álláspontja szerint a bűncselekmény megvalósulása, azaz a törvényi tényállásba illő első magatartás, a valótlan tartalmú nyilatkozat megtétele, azaz az adóbevallás benyújtása. Ugyanez a helyzet akkor, amikor

valós adatokat tartalmazó nyilatkozat megtételére nem kerül sor a bevallási határidőben (mulasztással való elkövetés). Ez utóbbi miatt a felelősségre vonás azonban csak a bevallási határidő, jelen esetben 2012. január 20. napja után kerülhet sor büntetőjogi felelősség megállapítására. Az ugyan kétség kívül megállapítható volt, hogy az érintett vádlottak 2011. negyedik negyedévében is tovább folytatták addigi tevékenységüket, azonban mindaddig amíg adóbevallás benyújtására nem került sor, illetőleg az adóbevallás benyújtása nem volt esedékes, addig a magatartásuk csak előkészület szerű volt, amely az 1978. évi IV. törvény 310. §-a értelmében nem büntetendő. Ennek a megállapításnak volt a következménye, hogy az ítélet tábla III. rendű vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett adócsalás bűntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt emelt vád alól, IV. rendű vádlottat az ellene adócsalás bűntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és 1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt emelt vád alól, valamint VI. rendű vádlottat az ellene adócsalás bűntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és 1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] miatt emelt vád alól felmentette (tényállás I/6. pont, [cég neve 6]). A felmentő rendelkezések meghozatalára a Be. 6. § (3) bekezdés a) pontja alapján került sor, mert az érintett vádlottak cselekménye nem bűncselekmény.

A I/4. ponttal összefüggésben a minősítés változtatásra VII. rendű vádlott esetében került sor a fentiek következtében, ugyanis VII. rendű vádlott esetében a 2011. szeptember 20. napjától 2011. november 22-ig történő elkövetéssel összefüggésben csak 2011. harmadik negyedévére állapítható meg adóbevétele kiesésben való segítségnyújtás 30.575.000,- forint elkövetési értékre. Ennek következtében a bűnsegédként folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntettként elbírált cselekményét az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő bűnsegédként elkövetett adócsalás bűntettként kellett minősíteni, és a negyedik negyedévi elkövetés kiesése miatt a folytatólagos elkövetésre való utalást is mellőzni kellett a minősítésből.

Az ítélet tábla osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját I. rendű vádlottat érintően, mely szerint a számvitel rendje megsértésének büntette helyesen 2 rendbeli bűncselekmény volt, hiszen a cselekmény két üzleti évet érintett, azaz az 1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés b) pontja és (4) bekezdés b) pontja szerinti bűncselekményt 2 rendbelinek minősül.

Az elsőfokú bíróság helytállóan hívta fel a háttérjogszabályokat és ugyancsak helyesen foglalt állást az elkövetéskori Btk. alkalmazása mellett. E tekintetben az ítélet tábla mindenben osztotta az elsőfokú bíróság által leírtakat.

Az ítélet tábla osztotta a fellebbviteli főügyészség azon megállapítását is, hogy az elsőfokú bíróság következetlen volt, amikor II. rendű, VII. rendű és VIII. rendű vádlottal szemben 1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétsége miatt folyamatban lévő eljárást megszüntette, mert úgy ítélte meg, hogy a vád tárgyává tett jelentősebb súlyú bűncselekmények miatt annak a felelősségre vonás szempontjából nincs jelentősége. Valamennyi említett vádlott vonatkozásában kimondta a bűnösségüket ugyanilyen bűncselekményben is az elsőfokú bíróság, azaz a bűnhalmazatban ugyanilyen bűncselekmény szerepelt, 1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétsége miatt pedig az eljárás megszüntetésére látott okot. Ez ugyan következetlen döntés volt az elsőfokú bíróság részéről, azonban az ítélet tábla nem látott indokot e tekintetben az első fokú ítélet megváltoztatására, tekintettel arra, hogy e bűncselekmény nélkül is az irányadó büntetési tétel II. rendű vádlott esetében 2-8 évig terjedő, illetőleg a bűnhalmazatra tekintettel 2-12 évig, míg a

másik két vádlott esetében a bünszervezetben való elkövetésre tekintettel 2-16 évig terjedő szabadságvesztés volt.

II. rendű vádlott esetében a bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértésének büntettét ugyancsak 2 rendbelinek kellett minősíteni, akárcsak I. rendű vádlott esetében, ugyanazon okok miatt.

A fentiekből következően a felmentést célzó fellebbezések nem vezethettek eredményre. Az I. pontot érintően valamennyi vádlott tudott arról, hogy cégláncolatban adó kijátszás történik, és ehhez tettesként vagy részesként hozzájárult az elkövetéshez a tényállásban foglaltak szerinti mértékben. Ami a II. tényállási pontot érinti, szintén megállapíthatónak tartotta a vádlottak, azaz I. rendű és II. rendű vádlott büntetőjogi felelősségét. Mindkét vádlott tudott arról, hogy a cég értékesítésének célja az, hogy megszabaduljanak a jogellenes tevékenységet folytatott cégtől, és eltüntessék, illetőleg megsemmisítsék a cég meglévő iratait, hogy a jogellenes tevékenység felderítését megnehezítsék ezáltal, illetőleg a cég neve 5 vagyoni helyzetének áttekintését és ellenőrzését megghiúsítsák.

Az elsőfokú bíróság a bünszervezetben való elkövetést egyik vádlott esetében sem látta megállapíthatónak. Hosszan foglalkozott ezzel a kérdéskörrel és arra a megállapításra jutott, hogy az összehangolt működés kritériumát a csoport tagjai között nem látta megállapíthatónak. A vádlottak közötti együttműködés nem mutatott olyan magasabb szintű szervezettséget, magasabb fokú koordinációt, ami kiemelte volna az elkövetői kört a pusztán, a bűncselekmény jellegéből adódóan, szükségszerűen együtt tevékenykedők köréből, és ami többletet jelentett volna a bünszövetséghez képest. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottak magatartásai mutatnak bizonyos fokú szervezettséget, de nem valósult meg a bünszervezet törvényi kritériuma, a hierarchikus, konspiratív együttműködés, a társas bűnelkövetés az ügyben csak bünszövetségnek felelt meg.

Az elsőfokú bíróság következtetését az ítéletábra tévesnek ítélte.

Az elsőfokú bíróság lényegében a tényállásban leírta a bünszervezet megállapíthatóságának az alapját. Az ítéletábra II. rendű és IX. rendű vádlott kivételével valamennyi vádlott tekintetében megállapíthatónak tartotta a bünszervezetben elkövetést. A jelen ügyben az 1978. évi IV. törvény 137. § 8. pontjában meghatározott bünszervezetnek a Legfelsőbb Bíróság 4/2005. számú Büntető jogegységi döntésében is értelmezett valamennyi törvényi feltétele megállapítható volt.

A bünszervezet három vagy több személyből álló, hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoport, amelynek célja öt évi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése. A bünszövetség akkor létesül, ha legalább két vagy több személy bűncselekményeket szervezetten követ el vagy ebbe megállapodik, és legalább egy bűncselekmény elkövetését megkísérlik, de nem jön létre bünszervezet. Az elkövetők száma, a hosszabb időre történő szervezettség, az összehangoltság és a célzat határolja el egymástól a bünszervezetet a bünszövetségtől. A bünszövetség megállapításának nem feltétele az összehangoltság, ezért téves a törvénytér megállapítása, hogy a bünszervezet megvalósulásához az összehangoltságnak egy magasabb foka szükséges. A törvényi követelményeken túl többletkövetelmény nem szükséges a bűncselekmény bünszervezetben történő elkövetésének a megállapításához. Akár egyetlen öt évi vagy azt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmény is alapul szolgálhat a bünszervezet megállapításához, feltéve, hogy a terheltek tudata átfogta a bünszervezet létét és azt, hogy annak keretei között cselekszenek (BH

2008.139.).

A vádlottak országhatárokon átnyúló, az Európai Unió nemzetközi jogi előírásait kijátszó, külföldi gazdasági társaságokat is érintő, az adójogszabályokat súlyosan sértő cselekménysorozatot szorosan együttműködve valósítottak meg. A vádlottak közül I. rendű és III. rendű vádlott szervező, irányító, koordináló szerepet töltött be, ők voltak akik elsősorban a vádlott-társaik számára is meghatározták a feladataikat, akik minden részlettel tisztában voltak. A szervezeti hierarchia alsó szintjén helyezkedett el, de mind IV. rendű, mind V. rendű, mind VI. rendű, mind VII. rendű és VIII. rendű vádlott tisztában volt azzal, hogy bűnszervezet működéséhez kapcsolódva, annak keretei között követi el a bűncselekményt. A vádlottak a tőke és fiktív alászámlázó cégek biztosításával, banki készpénzfelvételekkel, egymással történt egyeztetésekkel, olyan szervezetszerű csoportban tevékenykedtek, amely megfelel a bűnszervezet törvényi feltételeinek. A szervezeten belül megvolt mindegyik vádlottnak a körülhatárolható feladata, a rendszeren belüli szerepe. A magas szintű összehangoltság nélkül a cselekmény elkövetésére nem is kerülhetett volna sor. Szükség volt a konspiratív eljárásra is, hogy a lebukást elkerüljék. Megállapítható tehát, hogy II. rendű és IX. rendű vádlott kivételével valamennyi vádlott tudattartalma átfogta azt, hogy részesévé vált az adó elkerülést célzó bűncselekmény sorozat elkövetésének, és egy több személyből álló, feladat megosztással működő szervezeten belül tevékenykedik.

II. rendű vádlott esetében az ítélet tábla az alkalmi jellegű segítségnyújtásokra tekintettel úgy ítélte meg, hogy a vádlott perifériás jellegű tevékenységet fejtett ki, és nem állapítható meg, hogy a tudata kiterjedt volna arra, hogy bűnszervezet tagjaként tevékenykedik.

IX. rendű vádlott esetében a rá vonatkozó tényállás elbírálása kapcsán az volt leszűrhető, hogy az ő cselekménye önálló elbírálása során fel sem vetődött volna, hogy bűnszervezet tagjaként működik, az ő esetében is kétség merült fel a bíróságban a tekintetben, hogy a tudata átfogta a bűnszervezet tagjaként való tevékenységet. Az ő esetükben kétséget kizáróan nem látta megállapíthatónak a bűnszervezetben való elkövetést.

A bűnszervezettel érintett vádlottak esetében az irányadó középérték 9 év, II. rendű vádlott esetében 7 év, IX. rendű vádlott esetében 3 év 6 hónap szabadságvesztés.

A büntetés kiszabása körében a bűnszervezetben elkövetés megállapítására tekintettel, a kétszeres értékelés tilalmára tekintettel mellőzte az ítélet tábla súlyosító körülményként értékelni az egyes vádlottaknál figyelembe vett szervezett elkövetést.

VIII. rendű vádlott vonatkozásában a súlyosító körülmények értékelése körében mellőzte azok „nyomatékos” értékelését, azt nem tartotta indokoltnak.

III. rendű vádlott vonatkozásában további enyhítő körülményként értékelte két nagykorú gyermek eltartásáról gondoskodását.

További enyhítő körülmény volt VIII. rendű vádlott tekintetében az, hogy több megbetegedésben is szenved, ami miatt rendszeres orvosi kezelés alatt áll.

A büntetés kiszabására jelentős kihatással volt az időmúlás, amelynek a büntetés kiszabására gyakorolt konkrét hatását az ítéletben is meg kell jelenítenie a bíróságnak, figyelemmel a 2/2017. (II.10.) AB határozatban is foglaltakra. Az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett enyhítő

körülményt a nagyfokú időmúlást, és azt, hogy régóta állnak a vádlottak büntetőeljárás hatálya alatt, kiegészítette az ítélőtábla azzal, hogy az első fokú ítélet meghozatala óta további egy év eltelt.

Összességében elmondható volt, hogy ha nem lett volna ilyen jelentős időmúlás, a bűncselekmények elkövetése óta nem telt volna el ilyen jelentős idő és nem állnának a vádlottak ilyen hosszú ideje büntetőeljárás hatálya alatt, akkor lényegesen súlyosabb büntetéseket kellett volna kiszabni. Ez volt az oka annak, hogy az ítélőtábla a bünszervezetben elkövetés megállapítása mellett sem látta indokoltnak a szabadságvesztés büntetések súlyosítását, illetőleg a bünszervezetben elkövetőkkel szemben a fegyházfokozat megállapítását. A szabadságvesztés tartamának súlyosítása egyedül egy vádlottnál, VII. rendű vádlott esetében volt indokolt, mert a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartama nem felelt meg a belső arányosítás követelményének.

Ugyanakkor az 1978. évi IV. törvény 91. § (1) bekezdés b) pontja értelmében nem függeszthető fel a szabadságvesztés végrehajtása, ha a bűncselekményt az elkövető bünszervezetben követte el. Ennek megfelelően a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést VI. rendű és VII. rendű vádlott esetében mellőzni kellett.

Az 1978. évi IV. törvény 47. § (4) bekezdés d) pontja értelmében nem bocsátható feltételes szabadságra, aki a bűncselekményt bünszervezetben követte el, ezért a feltételes szabadságból I. rendű, III. rendű, IV. rendű, V. rendű, VI. rendű, VII. rendű és VIII. rendű vádlottat kizárta az ítélőtábla.

Az ítélőtábla azokat a vádlottakat, akik a gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozás felhasználásával követték el a bűncselekményeket, el kellett tiltani e foglalkozástól az 1978. évi IV. törvény 56. § (1) bekezdés b) pontja, illetőleg a (3) bekezdés alapján. Ez érintette I. rendű, II. rendű, III. rendű, IV. rendű, VI. rendű, VII. rendű, VIII. rendű és IX. rendű vádlottat egyaránt.

Tekintettel a végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására és ezáltal a jövedelemszerző tevékenység megszűnésére, valamint a vagyonelkobzásra vonatkozó rendelkezések megváltoztatására, megállapítható volt, hogy a pénzbüntetés alkalmazásának az indoka megszűnt VI. rendű és VII. rendű vádlott esetében, ezért a pénzbüntetés kiszabását mellőzte az ítélőtábla.

Figyelemmel az 1978. évi IV. törvény 42. § (3) bekezdésében foglaltakra, miszerint a két évi vagy ennél hosszabb tartamú szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani, ha a bünszervezetben követte el az elkövető, börtönbüntetés kiszabására csak az 1978. évi IV. törvény 45. § (2) bekezdése alapján volt lehetősége a bünszervezetben elkövetőkkel szemben. Ezt a már említett enyhítő körülményekre, különösen a jelentős időmúlásra és a jelentős idejű büntetőeljárás hatálya alatt állásra tekintettel alkalmazta az ítélőtábla.

A súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést annyiban találta alaposnak az ítélőtábla I. rendű vádlott vonatkozásában, hogy gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra is ítélte a vádlottat. A bünszervezetben elkövetés megállapításából következett, hogy a vádlott feltételes szabadságra sem bocsátható. Az első fokú ítélettel kiszabott szabadságvesztés tartama ugyan lényegesen alatta marad a középértéknek, azonban az igen jelentős időmúlásra és a büntetőeljárás hatálya alatt állás hosszú időtartamára, illetőleg arra is tekintettel, hogy I. rendű vádlott a nyomozati szakban igen részletes, feltáró jellegű, a vádlott-társakra is terhelő tartalmú vallomásokat tett, amelyeket később ugyan megváltoztatott, és a cselekvőségét és a felelősségét

próbálta enyhíteni, azonban ezek a beismerő vallomások a tényállás megállapításánál igen jelentős mértékben alapul szolgáltak, ezért nem volt indokolt a szabadságvesztés súlyosítása.

II. rendű vádlott esetében a súlyosítást célzó fellebbezést annyiban tartotta alaposnak az ítélőtábla, hogy a vádlottat gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra is ítélte. Az első fokú ítélettel kiszabott szabadságvesztés tartama a büntetési tétel alsó határának megfelelő volt, azonban az igen jelentős időmúlás és büntetőeljárás hatálya alatt állás hosszú tartama mellett a büntetlen előélet és a három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodás, a viszonylag kisebb cselekvőség nem indokolta ma már súlyosabb büntetés kiszabását.

III. rendű vádlott esetében ugyancsak akként súlyosította a büntetést, hogy a vádlottat gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra is ítélte. Emellett további súlyosítást nem tartott indokoltnak. A középértéktől való jelentős eltérést, a hosszú ideje büntetőeljárás hatálya alatt állás, a jelentős időmúlás, a büntetlen előélet és a két nagykorú gyermek eltartásáról való gondoskodás, és a felmentő rendelkezés indokolta a másodfokú felülbírálat idején.

IV. rendű vádlottat szintén eltiltotta a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól, ennyiben súlyosította a büntetését. További súlyosításra a másodfokú felülbírálat idején már nem látott okot az ítélőtábla. Ezt támasztotta alá a nagyfokú időmúlás, a régóta büntetőeljárás hatálya alatt állás, és a két kiskorú gyermek eltartásáról való gondoskodás, továbbá nem utolsósorban a felmentő rendelkezés.

V. rendű vádlott tekintetében súlyosításra nem látott alapot az ítélőtábla. Az első fokú ítélettel kiszabott szabadságvesztés tartama jelentősen eltért szintén a középértéktől, amit a másodfokú felülbírálat idején már nem volt indokolt súlyosítani az elkövetéskori büntetlen előéletre, a jelentős súlyú beismerő vallomásaira, két kiskorú gyermek eltartására, a nagyfokú időmúlásra, a régóta büntetőeljárás hatálya alatt állásra és a felmentő rendelkezésre tekintettel.

VI. rendű vádlottal szemben az elsőfokú bíróság 2 év tartamú börtönbüntetést szabott ki, amelynek a próbaidőre történő felfüggesztését mellőzni kellett, hiszen megállapította a bünszervezetben való elkövetést. Ezen túlmenően a másodfokú elbíráláskor a büntetés súlyosítása nem volt indokolt az elkövetéskori büntetlen előéletre, a nagyfokú időmúlásra, a régóta büntetőeljárás hatálya alatt állásra, és a jelentős mértékű beismerő vallomására tekintettel. Ugyanakkor a bűncselekmények jellegére, tárgyi súlyára tekintettel az ítélőtábla méltatlannak tartotta a vádlottat arra, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyen, ezért az 1978. évi IV. törvény 62. § (1) bekezdése és 63. § (1) bekezdése alapján a közügyek gyakorlásától 2 évre eltiltotta. Ugyancsak a súlyosítás körébe esett a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás kiszabása is. A már korábban említetteknek megfelelően a pénzbüntetés kiszabásának az alapja hiányzott, ezért azt mellőzte az ítélőtábla.

VII. rendű vádlott vonatkozásában az ítélőtábla megállapította, hogy a vádlottal szemben részben a bünszervezetre elkövetésre tekintettel sincs lehetőség a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésre, de ezen túlmenően a belső arányosítás követelményeinek sem felelt meg a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama. Ezért vele szemben a börtönbüntetést 2 év 6 hónapra súlyosította. Ennek a büntetésnek a tartama így is jelentősen alatta marad az irányadó középértéknek, amelynek oka a büntetlen előélete, a nagyfokú időmúlás, és a régóta büntetőeljárás hatálya alatt állás volt. Ezen kívül meg kellett, hogy feleljen a kiszabott büntetés a belső arányosítás követelményének.

Méltatlannak tartotta VII. rendű vádlottat a közügyek gyakorlásában részvételre, ugyanolyan indokok alapján, mint VI. rendű vádlott esetében. Ezért a vádlottat az 1978. évi IV. törvény 62. § (1) bekezdés és a 63. § (1) bekezdése alapján 3 évre a közügyektől eltiltotta, és a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól is eltiltotta a már korábban említetteknek megfelelően.

VIII. rendű vádlott vonatkozásában a súlyosítás a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás kiszabásában valósult meg. A vele szemben kiszabott 2 év 3 hónap börtönbüntetés jelentős mértékben alatta marad a középmértéknek. Ennek súlyosításra nem kerülhetett sor a nagyfokú időmúlás és a régóta büntetőeljárás hatálya alatt állásra, illetőleg arra tekintettel, hogy több megbetegedésben szenved, amely miatt rendszeres orvosi kezelés alatt áll.

IX. rendű vádlott büntetését akként súlyosította az ítélőtábla, hogy a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól is eltiltotta. További súlyosítást nem tartott indokoltnak a másodfokú eljárás idején a vádlott büntetlen előéletére, a jelentős időmúlásra és a régóta büntetőeljárás hatálya alatt állásra tekintettel.

Az elsőfokú bíróság több vádlottal szemben, így I. rendű vádlott, II. rendű, III. rendű, IV. rendű, V. rendű és VII. rendű vádlottal szemben vagyonekobbzást alkalmazott. Ennek azonban hiányzott a tényállásbeli alapja. A vagyonekobbzás alkalmazásának jogszabályi alapjaként a régi Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozott, amely szerint vagyonekobbzást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyoni, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. A tényállásban azonban nem volt megállapítható, hogy az elkövetésben melyik vádlott, avagy mely gazdálkodó szervezet milyen vagyonnal gazdagodott a bűncselekmények elkövetése révén. Ennek hiányában nem volt helyes az elsőfokú bíróság vagyonekobbzással összefüggő rendelkezése. Ugyanakkor az megállapítható volt, hogy a büntetőeljárás során különböző vagyontárgyakat, illetőleg készpénzt foglaltak le a vádlottaktól, részben a lakásukon, részben pedig a bankszámlájukon. A régi Btk. 77/B. § (1) bekezdés b) pontja alapján vagyonekobbzást kell elrendelni arra a vagyoni, amelyet az elkövető a bünszervezetben való részvétele ideje alatt szerzett. A (4) bekezdés szerint az (1) bekezdés b) pontja esetében az ellenkező bizonyításáig vagyonekobbzás alá eső vagyonnak kell tekinteni a bünszervezetben való részvétel ideje alatt szerzett valamennyi vagyont. A rendelkezésre álló adatok azt erősítették meg, hogy a lefoglalt készpénz és értéktárgyak, illetőleg értéktárgyak helyébe lépett készpénz a bünszervezetben való részvétel ideje alatt szerzett vagyonnak tekinthető, ennek ellenkezője nem nyert bizonyítást, ezért az ítélőtábla a hivatkozott rendelkezések alapján a lefoglalt készpénzekre, illetőleg értéktárgyakból befolyt készpénzre vagyonekobbzást rendelt el, egyebekben a vagyonekobbzásra vonatkozó rendelkezéseket a már korábban hivatkozottakra tekintettel mellőzte.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiek szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján eljárva megváltoztatta az ítélőtábla, egyebekben pedig az első fokú ítélet helyes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy korrigálta egyes vádlottak személyi adatait.

A másodfokú eljárásban III. rendű vádlott védelmével összefüggésben merült fel bűnügyi költség, amelynek a megfizetésére III. rendű vádlottat kötelezte az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdése, illetőleg a 338. § (1) és (3) bekezdései alapján.

Az ítélőtábla a 8/2015. (IV. 17.) AB határozatra is figyelemmel vizsgálta, hogy a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztéssel érintett vádlottak, nevezetesen II. rendű, illetőleg IX. rendű vádlott esetében van-e lehetőség az előzetes mentesítésre. Mindkét vádlott esetében

akként foglalt állást, hogy az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyára és jellegére tekintettel az előzetes mentesítésnek nincs helye, az nem indokolt.

Az ítélet ellen III. rendű, IV. rendű és V. rendű vádlottat érintő felmentő rendelkezésekre tekintettel, e vádlottak vonatkozásában a Be. 386. § (1) bekezdés c) pontja 1. fordulata alapján fellebbezésnek van helye, a többi vádlott vonatkozásában fellebbezésnek nincs helye a Be. 386. §-a értelmében.

Szeged, 2018. június 6.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Benedek Tibor s. k.
előadó bíró

Dr. Kiss Dániel s. k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.782/2017/24. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 1.B.73/2014/247. számú ítéletének meg nem változtatott része I. rendű, II. rendű, VI. rendű, VII. rendű, VIII. rendű és IX. rendű vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Szeged, 2018. június 6.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.782/2017/24. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 1.B.73/2014/247. számú ítéletének meg nem változtatott része III. rendű, IV. rendű és V. rendű vádlottak vonatkozásában 2018. szeptember 12. napján jogerős.

Szeged, 2019. január 28.

dr. Joó Attila s.k.
tanácselnök